

И думи на думитѣ грозни въ ответъ
 Се царю въ сърдце отзоваха:
 „Излѣзъ! Посрещни ги! — Или смѣлостъта
 Се смръзна въ душата ти плаха?“...
 Той стана, възлѣзе на близкия хълмъ;
 Следъ него войводи вървѣха.

Въ полето загърнато въ снѣгъ, тамъ далечъ,
 Чакъ погледъ додето достига,
 Отъ глухия станъ до смѣглени гори,
 Извива се черна верига, —
 Люлѣй се, примѣква се бавно насамъ,
 И стонъ до небето се дига.

Могъщиятъ царъ, приbledнѣлъ като сминъ,
 Къмъ тъмната граница южна,
 Се взрѣ и съ закана издигна ржка.
 И нѣщо нечуто прошушна, —
 Но вмигъ залюлянъ, полетѣ настрана
 И нѣземи възнакъ се люшна...

Притекоха се воеводи завчасъ —
 Но царя вечъ мъртавъ лежеше;
 По хладни му устни червена тѣсма
 Крѣвъ топла се излекъ струеше...
 А грозно войнишкия стонъ надалечъ
 Катъ пѣсенъ надгробна ехтѣше.